

Reageren?  lezers@demorgen.be

De vlucht vooruit van Didier Reynders

MR-voorzitter Didier Reynders heeft de voorzitters van de Franstalige partijen bij elkaar geroepen om een standpunt in te nemen over de interinstitutionele dialoog. Reynders heeft ondertussen ook de campagne voor de regionale verkiezingen op gang getrokken. Pascal Delwit verschaft achtergrond bij zijn recente zetten op het politieke schaakbord.



Pascal Delwit licht de strategie van de MR-topman toe

Pascal Delwit is politoloog aan het Centre d'étude de la vie politique aan de Université Libre de Bruxelles

Sinds hij in 2004 voorzitter van de MR werd, heeft vice-premier Didier Reynders een weg gevolgd die bepaald wordt door twee duidelijke hoofd-ideeën: in het zuiden van het land tellen de liberalen alleen mee door hun electoraal gewicht, en: de liberalen zijn het enige alternatief voor de socialistische partij in het Waals Gewest.

Onder meer volgende twee citaten vatten dat standpunt samen: "De liberalen zijn altijd alleen maar aan de macht geweest dankzij hun resultaten. Niemand is hen ooit komen vragen omwille van hun mooie ogen of omdat ze zo sympathiek zijn. We moeten de verkie-

zingen dus winnen." (*Le Soir*, 22-23 september 2007). "Vandaag, beste Brusselse en Waalse vrienden, ligt het centrum van de politieke besluitvorming, het politieke zwaartepunt, niet meer bij de socialistische partij" (speech op de avond van 10 juni 2007).

Deze overtuiging en deze strategie zijn ontstaan toen de liberalen na juni 2004 niet langer deel uitmaakten van de meerderheid in het Waalse en Brusselse Gewest. En het is onder leiding van Didier Reynders dat de MR geopteerd heeft voor deze aanpak en deze dynamiek. Met de spectaculaire verkiezingsoverwinning van 10 juni 2007 tot gevolg. Voor de eerste maal sinds 1945 haalde de MR meer dan 30 procent van de stemmen, en voor het eerst verdrong ze de socialistische partij als grootste partij van Wallonië.

Isolement

Zoals elke strategie heeft ook die van Didier Reynders een - niet onaanzienlijke - prijs: het politieke isolement. De MR heeft geen politieke munt weten te slaan

uit haar verkiezingsoverwinning en heeft met bloedend hart moeten aanzien hoe de socialisten terugkeerden in de federale regering. De liberalen die hoopten te bewijzen dat het ook zonder de socialisti-

kele deelregering deel uitmaakt, behalve van die van de Duitstalige Gemeenschap. Dat alles in acht genomen moeten Didier Reynders en de MR op zeker spelen. Ze moeten opnieuw de nadruk leggen op de absoluut leidende rol van de federale overheid in de onderhandelingen over de staats hervorming - de bijzondere wet moet goedgekeurd worden door Kamer en Senaat - en ze moeten het risico nemen om het imago van Wallonië, dat bestuurd wordt door PS en cdH, te beschadigen.

Een dergelijke demarche is de normaalste zaak van de wereld in een interview met de voorzitter van de grootste partij van Wallonië. Maar in de mond van een vicepremier van de federale regering, die in een coalitie zit met de twee genoemde partijen, in een periode van noord-zuid-polarisatie, krijgen deze woorden een heel andere betekenis en leiden ze zelfs tot beschuldigingen van verraad.

Zijn houding mag dan in liberale kringen enkele vragen oproepen, Didier Reynders heeft in ieder geval voor elkaar gekregen wat geen enkele liberale leider hem heeft voorgedaan: zijn partij in Wallonië groter maken dan de socialisten. Het valt nu af te wachten hoe de MR een eventuele overwinning in de regionale verkiezingen politiek zal kunnen verzilveren.

Omdat de MR in de deelregeringen niet vertegenwoordigd is, moet Reynders de leidende rol van het federale niveau in communautaire onderhandelingen benadrukken, en moet hij het risico nemen om het imago van Wallonië te beschadigen

sche partij kon, bleven verslagen achter.

In deze context, en negen maanden voor de regionale verkiezingen, moet Didier Reynders zijn strategie volgen in een voor hem bijzonder moeilijk kader. Het lijkt weinig twijfel dat er in het Waals Gewest een coalitie socialisten-christendemocraten komt, eventueel uitgebreid met Ecolo, als de resultaten dat mogelijk

niet mogelijk om haar status van grootste politieke partij in Wallonië en in de Franse Gemeenschap, die ze sinds de verkiezingen van 10 juni 2007 heeft, correct uit te spelen, te meer omdat de premiers van de deelregeringen in Franstalig België - Rudy Demotte, Charles Picqué en Karl-Heinz Lambertz - allemaal socialisten zijn en omdat de MR van geen en-